1e Jaargang, nummer 12, 31 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Kersten en het dieper doordringen in de leer van Calvijn - een droom, Waarheid en gerechtigheid, en De weg ten eeuwigen leven

---

KERSTEN EN HET DIEPER DOORDRINGEN IN DE LEER VAN CALVIJN - EEN DROOM

Ik had een droom over Kersten, de vader van de gereformeerde gemeenten. Hij was dieper gegaan dan welk mens dan ook, en kwam uiteindelijk bij het boek des levens aan, bij de nieuwe bijbel. Hij zei tegen me in de droom : ‘De monden van de mens zijn te zoet geworden.’ Ik was in een huis wat door de Kerstenianen op sleeptouw werd genomen. Ik keek uit het raam toen het huis werd meegesleept, en zag een Kersteniaan, die mij groette. Het huis zou gebracht worden tot Calvinia. Er moest een dieper begrip komen van de bijbelverklaring van Calvijn. Kersten stelde in de droom dat Calvijn zekere antistoffen had tegen het overzoete van de mens.

In de droom waren de gereformeerde gemeenten samengekomen met de oud gereformeerde gemeenten, onder Kersten. Ze waren diep de calvinistische wildernissen ingegaan tot het Calvinia gebied, genoemd naar Calvijn. Daar hadden ze hun natuurvestingen, zo midden in de wildernis.

Daarna had ik een droom van twee natuurvrouwen, aspecten van God, in de wildernis. De ene had een gezicht die de renbokkenjacht uitbeeldde, en haar voeten beeldden de renbokkenslacht uit. Nu, de geestelijke bokkenjacht wordt in de nieuwe bijbel een beeld genoemd van het gaan van het letterlijke tot het symbolische. (Behemma 27:13) Het beeldt de reformatie uit die kwam tegen het katholieke materialisme. Calvijn was in deze jacht heel voorzichtig en beheerst, want symbolisering is aan veel regels verbonden, opdat men niet in vleselijke vergeestelijkingen terechtkomt die de waarheid ten onder houden. Men vergeestelijkt graag om aan hun verplichtingen te ontkomen. Calvijn waarschuwde tegen wereldse beuzelingen die ook in de kerk waren doorgedrongen, opdat de mens zo met drogredenen hun vleselijke begeerten konden bevredigen, om zo te ontkomen aan de tucht van God. Men week zo af van het smalle pad door oeverloze mystiek. Vaak ging dit ook voor de markt. Daarom is er nog een andere jacht belangrijk. Het gezicht van de tweede vrouw was de lamsjacht, en haar voeten waren de lamsslacht. Het lam is in de nieuwe bijbel een beeld van het geld, van de markt. We moeten ons niet laten leiden door marktbegeerte, maar door de tucht des Heeren, en die verzint niet oeverloos, maar toetst alle dingen, om zo het goede te behouden en uit te werken.

De geestelijke lamsjacht wordt in de nieuwe bijbel uitvoerig besproken. Geld is een koude macht, een moederloze macht.

We lezen in II Duizen 26 :

20. De vrouw strijdt tegen het lam van het oervlees, voert jacht op het lam. Het is de geest van de valse wedergeboorte, de geboorte zonder de moeder.

21. Het lamskleed zal gebruikt worden als kleding en tenten voor God's Volk.

22. Dan zien wij dit afschuwelijke lams-beest in de poel van vuur en zwavel. Zwavel betekent in het Aramees de materiele wereld. Het is in het Aramees het moeras van materie, oftewel het aardse leven, waar ons vlees zich in bevindt. Dan wordt er gezegd dat de overwinnaars zullen ontvangen van de bron van het levende water.
23. Het fundament is de inheemse plaats, de onderwereld, oftewel de innerlijke wereld.
24. Er zal niets buiten het visnet omgaan. Hier is het onthullen en de ontmaskering, als een doorgang in de tocht, een verschijning, een dichterbij komen. In diepte betekent het een aanraking, het openen van de zintuigen.

We zien dus dat de poel van vuur en zwavel de materiële wereld is waar we nu in leven. Het is om alles te toetsen, te beproeven, al die ruwe diamanten. Hier zal het vlees totaal ten onder gaan, en het vlees zal hier dus ook nooit levend uitkomen. We zijn dus nu al in de hel. Ook de oude profeten moesten door de hel heen. Het was tegelijkertijd de baarmoeder en de exegese. Wat de mens er van gemaakt heeft is bespottelijk. Men heeft het oeverloos lopen dramatiseren, de betekenis weggesneden, allemaal voor de markt van het rooflam. Kersten bleef in de droom de nadruk erop leggen dat hij ‘de eeuwige verlorenen’ had gezien, maar dat het heel anders is dan wat ze in de kerken prediken.

Nu, ook Yeshua ging door de hel, en hij ging tot de gevangenissen van de hel om zielen vrij te zetten. Wat voor idee we

ook mogen hebben van de hel, kunnen wij net als Yeshua tot de hel gaan, al diegenen die door menselijk vlees, door menselijke oordelen, daar zijn vastgezet, of misschien wel door God's oordelen die waarachtig, goed en getrouw zijn, en kunnen wij die gevangenen net zoals Yeshua eens deed aan een tafel zetten en hen voedsel geven, een dak boven hun hoofd, en wat boeken ? Kunnen we dat ? Kunnen wij als een barmhartige Samaritaan voor hen zijn, als een goede herder, om hen bescherming te bieden tegen overmoedig overoordeel ? Buiten zijn er genoeg wolven die hen willen verscheuren en hen mee willen sleuren naar nog duisterdere plaatsen, maar de Heere is gerechtigheid en zal geen enkele ziel te zwaar straffen. De eeuwige verlorenen zijn de zonde-machten, niet de menselijke zielen zelf. Wat is een mens ? De mens is maar een zucht. De zonde-machten zijn niet menselijk, maar machinaal, anti-principes.

Er is nuance-verschil. Er zijn verlorenen en verlorenen. Het woord is voor meervoudige interpretatie vatbaar, maar de verloren zielen zijn datgene waar de goede herder naar op zoek is, ook in de hel, juist in de hel. Daar spreekt 1 Petrus 3 heel duidelijk over. Yeshua sprak ook met Mozes en Elia, dus laten we niet denken dat de zielen slapen of dat we er geen omgang mee mogen hebben. Ze zijn in de wolk der getuigen. Niet door het vlees, maar door het geestelijke, en dat is aan regels onderhevig. Op het smalle pad moeten wij omgang hebben met de wolk der getuigen, net zoals Yeshua.

Je bent hier op aarde in de hel, volgens het Aramees, de taal van Jezus. Kun je dan tot de andere gevangenen gaan, net zoals Yeshua dat deed, en hen een tafel geven met wat voedsel, en wat onderwijs, wat boeken, opdat ze door de ze ervaring van de hel heen kunnen komen ? Wij gaan niet naar de hel, maar door de hel, en dat is een groot verschil.

Dat is een tocht door de baarmoeder. Zo worden wij tot een nieuwe schepping. Het is een beeld van de exegese, oftewel de schriftuitleg.
Ik had toen een droom over de suikerclowns die de wereld hadden ingenomen. Ze stonden onder leiding van een leprechaun genaamd Woeki Woekie. Het was een suikergeest. Ook overmatig zout was een soort suiker. Zo waren de mensen gebonden aan de aardse ervaring. Het hield de mensen vleselijk. De geestelijke oorlog en jacht gaan dus door.

Calvijn had hier een heleboel principes voor. Altijd weer moest het oordeel gematigd worden, getemperd, en hij nam de hel ook niet letterlijk, ook al nam hij de eeuwigheid ervan op in alle ernst. Hij was over dit onderwerp op zijn hoede voor de geest van ijdele nieuwsgierigheid, waar hij vaak tegen waarschuwde. De hel was een ondoorgrondelijk zinnebeeld en geheimenis van God, waar de mens niet zomaar toe ingeleid werd, stelde Calvijn. Dit was eeuwig, maar wat het betekende in diepte, daar ging hij normaal gesproken niet al te diep op in. Hij schuwde het waar hij kon.

Ook Petrus kreeg visioenen en dromen over de jacht en de slacht, zoals we kunnen lezen in Handelingen 10. 'Slacht en eet.' Petrus nam dit niet letterlijk, maar dacht na over wat het zou kunnen betekenen, en uiteindelijk was de uitleg ervan dat hij de andere volkeren niet meer als onrein mocht zien. Hij moest leren van andere volkeren. De nieuwe bijbel laat zien dat door de geestelijke jacht de ware bloedbanden ontstaan, oftewel de geestelijke bloedbanden des Heeren. Petrus moest dus zijn oude ideeën slachten, dat Joden niet mochten omgaan met niet-Joden. (vs. 28)

De jacht des Heeren is mooi en lieflijk. Hoe lieflijk zijn de voeten van hen die deze boodschap prediken op de bergen ? De nieuwe bijbel spreekt er veel over, zoals ook de oude bijbel erover sprak. Deze jacht is niet gericht tegen God's schepping, niet tegen vlees en bloed. Het is de jacht op het vlees van de zonde. Dat is een groot verschil.

We kunnen erover klagen hoe het volk van God nog steeds zit bij de vleespotten van het aardse leven en dit geheimenis nog niet hebben doorzien. Och, weent en klaagt over de zonden van het volk, opdat gij het zegel des Heeren op uw voorhoofden ontvangt, zegt Ezechiël 9.

Wees dankbaar met het kleine. Het leven zit in de kleine dingen, niet in het vele en het verdichte. Je mag van het verdichte loskomen door de menstruatie des Heeren, de besnijdenis van het vrouwelijke, tot een nieuw zicht op de moederlijke Heere, zoals Jakob dat kreeg op Pniël in de oude Aramese grondteksten, de taal van Yeshua.

Hebreeën 6 zegt niet telkens dezelfde fundamenten te leggen, maar het gehele huis des Heeren te bouwen, te gaan tot de diepere dingen, opdat uw zielen gevoed zullen worden. Ook zegt Hebreeën 9 dat er geen vergeving is zonder bloedstorting, dat over deze dingen gaat. Het gaat over het zinnebeeld van de besnijdenis, dus ook over de menstruatie. Zo komen we tot de ware antropologie en etnologie des Heeren.

Calvijn noemde dat de mens onder de hypnose van de eerzucht was, en daardoor werk deed wat geen werk was, namelijk dubbelwerk, terwijl er ander werk, geestelijk werk verricht diende te worden. De mens had door de eerzucht de prioriteiten verdraaid en was zo tot mensenbehagenis gekomen, waardoor de mens gebonden was geraakt. Dat is wat de hel is. Zo werd alles verdicht. Calvijn noemde het een ijdele werkelijkheid, de ergste dood waarmee de mens zichzelf vleidt. Het was een dodelijk schijnleven door de zonde gebaard.

Men had hiervoor gezaaid en bleef ervoor zaaien, als Danaïden werkende voor de bodemloze putten der mensen, beesten die nooit verzadigd zijn. Och, keert toch terug tot de paden des Heeren, dieper de wildernis in, weg van de stad en haar eigenaardige drugspotten en vleespotten. Ze drinken het bloed van kalf en rat, en vergiftigen zichzelf op alle hoeken van de straat om zichzelf als hoeren te verkopen. Ze hebben gehoereerd met het Woord des Heeren.

Calvijn noemde dat ze opgeblazen waren in hun zelfvertrouwen. We kunnen stellen dat vals zelfvertrouwen, zelfverzekerdheid en zelfoverschatting ontstaat waar er een gebrek aan studie is. Calvijn noemde dat zij oorlog voeren tegen God. Hij noemde zelfverloochening als de enige sleutel tot God. Hij noemde zelfverheffing de kwaadaardigste kwaal der mensheid. Daarom werd de tollenaar door Yeshua aangenomen, en de farizeeër afgewezen. Hij stelde dat het zo diep in merg en botten was doorgedrongen dat er bijna geen middel tegen was. Calvijn stelde dat gehoorzaamheid alleen volkomen is als het geheel voldoet aan het oordeel des Heeren. (Verkl. Lukas 17:10)

Dit oordeel begint bij jezelf, kan alleen in zelfverloochening volbracht worden. Hiertoe is de oorlog en jacht des Heeren. Het gaat om een zelfoffer, een luisteroffer. Dat begint met het zwijgoffer. We moeten teruggaan tot het Woord des Heeren. Het zweeft over de aarde, zoekende wie Zij zal bevruchten.

Calvijn stelt dat het loon geen uiting is van menselijke maatstaven, maar van God's welbehagen. De mens kan het loon niet berekenen. De mens zal telkens weer dingen over het hoofd zien, en daarom kan het loon alleen van God komen, wat overigens zich ook weer dieper in de mens bevindt. Er is in die zin geen relatie tussen loon en menselijke verdienste, omdat Calvijn de afwachtingsleer predikt, oftewel de leiding des Heeren, die niet betaalt naar verdienste, maar naar gevoeligheid, en zelfs die gevoeligheid kan dus vleselijk zijn als de mens niet oppast, dus daarom komt Calvijn uit op het welbehagen en de genade des Heeren, niet van de mensen. Dat genade geen woord op zich is wordt duidelijk in de grotere verbanden van Calvijn's leer. Genade is het diepere loon, wat komt van veel diepere bronnen binnen de mens. Daar is geen makkelijke weg voor in de leer van Calvijn. De mens moet zich niets voorstellen. Het wordt van de mens afgehouden voor een reden. (Verkl. Lukas 17)

Calvijn is niet makkelijk als het aankomt op loon. En terecht. Er is veel bedrieglijk loon op aarde. De mens is er gewiekst in. In de leer van Calvijn kom je niet zomaar weg met aangematigd loon. Hij pakt je in de kraag. Vandaar dat zijn bijbelverklaring nuttig en nodig was. De mens mocht zich niets inbeelden, ook niet op het geestelijke of religieuze pad. De farizeeër zou niet aangenomen worden. Er viel niet mee te sjoemelen onder het oog van Calvijn.

Niet verdiensten was een sleutelwoord in de leer van Calvijn, maar afstemming, en die moest ook getoetst worden aan het welbehagen en de genade des Heeren. Dat was geen zoetsappige genade. Neen. De mens kwam niet weg met de zonde. De genade was iets ondoorgrondelijks in de leer van Calvijn, wat telkens liet zien : De mens weet het niet, de mens kan het niet zomaar doen. De mens moet zich niets aanmatigen. Telkens weer moest de mens in matiging strijden tegen de geest van aanmatiging.

Calvijn waarschuwde tegen het menselijke waarde-begrip. Men moest juist hun waardeloosheid onder ogen komen, om zo in die zijn waarde op te bouwen, wat het gehele 1953 geheimenis is, want de GGIN heeft dit helemaal lopen uitwerken. We moeten tot een dieper begrip komen van de leer van Calvijn hierin. Men moet sterven en opnieuw geboren worden in de geestelijke waardeloosheid, om zo tot waarde te komen in het welbehagen en de genade des Heeren, die zeker niet vrijblijvend is. De mens wordt door God gesmeed, hoe dieper de mens in zichzelf afdaalt, want Calvijn stelde dat de mens uit meerdere lagen bestond, en dat de mens tot de diepere lagen moest gaan, zoals God ook uit meerdere lagen bestaat. De lagen zijn met elkaar in strijd, als een Pniël.

Ook God is met zichzelf in worsteling. De wil van God is in strijd met het veel diepere eeuwige raadsbesluit van God, stelde Calvijn.

De hel was een zinnebeeld bij Calvijn, maar niet de eeuwigheid ervan, en ook niet het oordeel des Heeren. Het waren serieuze zaken in zijn leer, maar de mens moest geen eigen, overmoedige betekenissen hieraan geven. God had ook meerdere lagen die tegen elkaar streden. Dingen konden tegen elkaar weggestreept worden. Uiteindelijk ging het om het ondoorgrondelijke eeuwige raadsbesluit des Heeren, maar God moest dit ook toetsen. Vandaar de strijd. Het is het Pniël des Heeren.

Het boek des levens, de nieuwe bijbel, noemt Calvijn als van belang, en daarom dienen we terug te gaan naar Calvijn om tot een dieper begrip van zijn werk te komen, alhoewel de nieuwe bijbel ook de duistere zijde van Calvijn bespreekt, de duistere wachter die we dienen te verslaan. Deze duistere zijde komen we met name tegen in de Institutie, wat hij begon uit te geven in zijn jongere jaren, als het monster waarmee hij streed. Het is een doodsmacht van dode genade. Het is een geest van zielloze genade. Dit komen we veel minder tegen in zijn bijbelcommentaar, alhoewel het zo nu en dan wel de kop komt opsteken. Toch komen er dan nuances en doorgangen, en laat Calvijn de grotere verbanden

zien. Daarom moeten we dieper hierin doordringen, langs de calvinistische voorhangsels gaan. We moeten ons hier niet terug laten roepen. We moeten komen tot het diepere geheimenis van de leer van Calvijn.

Een prediker zei eens : het is gemakkelijker de duivel uit je lichaam te krijgen, dan Calvijn uit je botten, waar ik geheel achtersta, maar er was ook een grote levensbron in de bijbelverklaring van Calvijn, wat leven brengt tot het gebeente. Je kunt Calvijn dus alleen maar uit je botten krijgen door Calvijn zelf, door tot het geheimenis van zijn leer te komen, en niet bij de Institutie en Tulip te blijven steken. Er is een veel betere Tulip dieper in Calvijn.

Calvijn was tegen zomaar vleselijke verdiensten, maar noemde de afstemming op de Heere het pad des Heeren, wat tot de verdienste van de lof der lijdzaamheid leidde. Dat was de enige ware verdienste, door hen die zich in de krijgsdienst hebben vernederd onder de oordelen des Heeren, die geduldig het kruis en het juk hebben gedragen en de tuchtroede hebben aanvaard, en zo ten hemel werden opgenomen. Dat kan alleen in de volbrenging van de krijgsdienst des Heeren. Het is iets voor de overwinnaars dus, niet zomaar de verdieners. (Verkl. Lukas 16:25)

Zij hebben zich laten vernederen op Pniël in de krijgsdienst, en werden zo ten hemel genomen. Ze hebben de tuchtroede niet veracht of onwaardig geacht, of onnodig, maar gaven het de volledige voorrang in hun leven. Het zijn niet zomaar verdieners, maar strijders. We spreken dus over een jachtsloon en een lijdensloon. Ook is het een stervensloon wat alleen zij die hard aan zichzelf zijn afgestorven verdienen, wat allemaal getoetst is aan de afstemmingsleer, of afwachtingsleer, van Calvijn, de leiding des Heeren, want de Heere heeft altijd het laatste woord, in zijn eeuwige raadsbesluiten. Dat is de daadwerkelijke genade waar Calvijn over spreekt, het is een loon wat niet door mensen te berekenen valt, en wat aan allerlei voorwaarden onderworpen is, in het diepere van de mens, en wat ondoorgrondelijk is. Het is het loon van de lof der lijdzaamheid, die roemt in het kruis, en waardoor de mens heel voorzichtig en beheerst tot hemelse waarde komt, doordat hij is afgestorven aan de waarde van zijn oude zelf. Deze hemelse waarde is niet van de oude mens, maar van de nieuwe mens. Het zelf is geheel verloochend, en de mens leeft niet meer.

Zomaar een rechtstreekse weg van het verdienen wordt in de leer van Calvijn niet gepredikt. ‘Gij doet werken wat geen werk is.’ De mens is afgeleid. Zij hebben door hun zinnelijke begeerten het vrome werk, oftewel de hogere werken, gewurgd. Calvijn noemt het ijdele weelde.

Nee, de goddelozen komen er in de leer niet al te best vanaf. Ook al noemt hij de hel zinnebeeldig, en ook het verhaal van de rijke man en de arme Lazarus, hun kwelling is realiteit, en in de leer van Calvijn is die kwelling dubbel, want ze worden gepijnigd voor hun zonden, en ook worden ze gepijnigd door verlangen en hoop ervan verlost te worden. Ook worden ze gekweld door wroeging, en hun herinneringen aan betere tijden. Hoe dan ook wijdt Calvijn hier verder niet al teveel over uit, omdat het ondoorgrondelijkheden en geheimenissen des Heeren zijn, maar wij mogen stellen dat het hier om het vlees gaat waarvoor geen hoop meer is, omdat het vlees totaal moet afsterven. Voor de zonde mag er geen enkele hoop meer zijn. Hetzelfde kunnen wij zeggen van de onwetendheid, dat er geen enkele hoop is, want de aarde zal vol zijn van kennis des Heeren. Dat zijn beelden waarover ernst moet zijn, maar waarover men niet te overdramatisch mag zijn. Dat doet Calvijn ook niet. Hij laat veel in het midden. Alles in de leer van Calvijn is uiteindelijk onderworpen aan verdere nuance en aan de ondoorgrondelijkheid des Heeren die veel ingewikkelder is dan het menselijke verstand.

De arme Lazarus verdiende de lof der lijdzaamheid, stelde Calvijn, omdat hij het kruis verdraagde. De volharding in het kruis is een vrucht van de vreze des Heeren, stelt Calvijn. Lazarus had deze vrucht en werd hierom geprezen. We zien dat zodra Calvijn over Lazarus spreekt hij ineens veel makkelijker over de geestelijke verdiensten spreekt, en dat gaat dus om de lof der lijdzaamheid. Daarbuiten valt er in zijn leer niets te verdienen, en is alles ijdel. Zonder de lof der lijdzaamheid zou de afstemmings-leer en de overwinning in de krijgsdienst ook niet kunnen bestaan. Ook zou de lof der lijdzaamheid niks zijn zonder de afstemmings-leer. We spreken dus over een belangrijke drie-eenheid in de leer van Calvijn tegen de valse en vleselijke verdienste, wat dan ook de sleutel is tot de hogere, geestelijke verdienste, het krijgersloon, en jachtsloon. Het is een belangrijke toetssteen van de enge poort van de hemelse economieën en uitkeringen. Er is altijd een zekere basis-uitkering. God is en blijft een ouder, en is en bleeft een zorgstelsel. Dit zorgstelsel reikt juist uit tot de verlorenen, en verkiest dat wat dwaas is voor de wereld en veracht.

Ook God toetst zichzelf hieraan. God was alleen geworden door dit principe. In de leer van Calvijn kwam het tezamen in het kruispunt van Lazarus, die aan deze drie-eenheid had voldaan. Lazarus is dus ook de sleutel tot de ingewikkelde leer van Calvijn.

In de droom over de twee natuurvrouwen, de twee aspecten van God, kwam ik tot hun voeten, en het ego begon te sterven. Ik riep toen ook : ‘Het ego sterft !’

WAARHEID EN GERECHTIGHEID

Psalm 5

7 Gij zult de leugensprekers verdoen; van den man des bloeds en des bedrogs heeft de Heere een gruwel.
9 Leid mij in Uw gerechtigheid.

Gerechtigheid maakt geen fouten. Gerechtigheid zal ons nooit te licht of te zwaar belasten.

De waarheid is eeuwig, maar de leugen is slechts tijdelijk. De leugen is ook het vooroordeel, waar de rechtvaardigen mee omringd zijn. Altijd maar weer worden hun woorden verdraaid en uit het verband gerukt, en dat niet als een vraag of als een ernstig zoeken, een wikken en wegen, maar als een hard, vaststaand vooroordeel, als een etiket. Hun zielen worden hiermee dag en nacht doorboord. Dit zondert hen nog meer af, en is de sleutel tot Sion.

DE WEG TEN EEUWIGEN LEVEN

Psalm 3

2 O Heere, hoe zijn mijn tegenpartijders vermenigvuldigd; velen staan tegen mij op.

3 Velen zeggen van mijn ziel: Hij heeft geen heil bij God. Sela.

Het lijden is ervoor zodat de mens geen toevlucht zoekt in ijdele dingen, maar alleen bij God. Dat is het doel van de aanvechtingen, dat de mens het niet meer zoekt bij de mens, maar in het diepe geestelijke, in afzondering. Hiertoe is alle beproeving. Het drijft de mens tot Sion.

Psalm 4

3 Hoe lang zult gij de ijdelheid beminnen ?

Het zogenaamde goede van de stad zal vergaan, het ijdele materialisme, maar wij moeten jagen naar de roeping die God ons gegeven heeft. God, het geestelijke, roept ons, heeft een groot plan met ons. Alle ijdelheid zal vergaan, want je grijpt het en het zal al beginnen weg te rotten. Sion is in de natuur, niet in de stad. Wij mogen alles vergeten wat achter ons ligt, en ons uitstrekken naar datgene wat voor ons ligt, de roeping van God. Zo krijgt je leven waarde en invulling. Verdoe je tijd niet met altijd maar weer zoeken naar de verloren gegane tijd. Er is een hogere roeping. De stad roept ook, en de stad heeft ook een plan met je, maar dit is een valse roeping die alleen maar verderf brengt. Hoe lang zult gij de ijdelheid nog beminnen ? Hoe lang zult gij uw tijd nog verdoen ? Het gaat niet om het leven in de stad, maar om het leven in Sion, dwars door alles heen. Velen kiezen voor een voorspoedig leven in plaats van voor een geestelijk leven, maar voorspoed op zich kan de mens niet helpen. Het is maar tijdelijk. Maar de diepte van het geestelijk leven leidt tot het eeuwig leven.
